

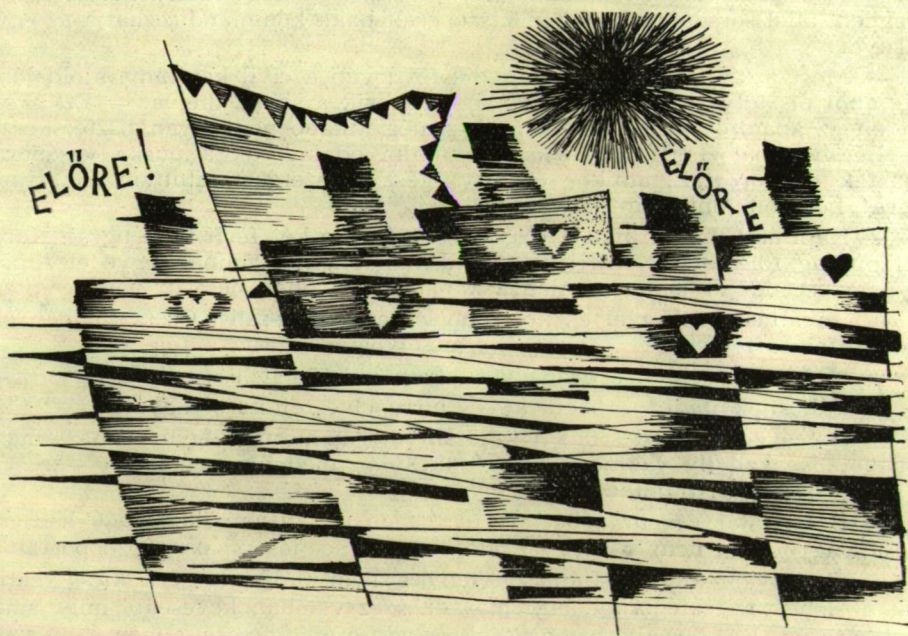
— Igenis.

— Kapitány úr pedig ne bánkódjék. Ön vitézül küzdött. Dorgálást legfennebb azért érdemel, mert nem fogadta meg tanácsomat, bement a harc sűrűjébe. Ezúttal elnézem. Elnézem, mert tudom, tolla után kardjának is dicsőséget akart szerezni. Megtette, s erre büszke lehet. Most pedig igyekezzünk, mert Puchner étvágya hamarost megjön...

E pillanatban ismét megdördülnek odaát az ágyúk, az ellenség folytatja az üldözést. A mieink éppen csak a kormot törölték ki a szemük sarkából, készülhetnek az újabb verekedésre. Egyelőre visszafelé húzódnak, hogy kedvezőbb állást foglalhassanak Szerdahely alatt. A fekete kapitány is elindítja lovát, ám hamarosan meg kell állnia. Kipirult arcú közlegény állja útját, s feléje nyújtja elveszettnek hitt kalapját.

— Kicsit szellős — mondja hunyorogva a katona.

A kapitány megnézi. Ujjai kiszaladnak a kalap tetején. Arasznyi vágás esett rajta. Fejére illeszti azért, s köszönetet intve a legénynek, a tábornok nyomába rúgta. Mellette lovagol tovább...

HEZSÓ FERENC RAJZA A „CSATADAL”-HOZ